21/04/2023

Епископ бачки Иринеј: И Црква се пита

Епископ бачки др Иринеј, портпарол Српске Православне Цркве: И Црква се пита

Неколико реченица из Васкршње посланице Светог Архијерејског Сабора Српске Православне Цркве, упућене свештенству, монаштву, верном народу и свим људима добре воље, изазвало је, као што то обично бива, реакцију оних којима нису ни упућене. Да не би било недоумице шта је то изазвало гнев и открило екстремну нетрпељивост појединаца и група према Цркви и вредностима које она оличава, а коју нештедимице сеју преко CNN affiliate–групе електронских и штампаних медија, поновићемо их. Дакле, српски архијереји кажу: „Апелујемо да се нормира употреба ћириличног писма у јавном простору, као и да се обустави насиље над српским језиком и укину одредбе законâ који то насиље намећу, нарочито кроз противуставни закон који намеће такозвани родно осетљиви језик иза кога се крије борба против брака и породице као богоустановљених светиња и природних облика човековог личног и саборног живота. На јеванђелским темељима смо градили и изградили свој начин живота, свој етос, свој систем вредности, у коме су брак и породица, засновани на љубави према Богу и на међусобној љубави,

претпоставка склада у животу народа, друштва и државе“.

Важно је одмах истаћи да се Црква моли Богу да и она наша браћа и сестре која и овим поводом, уз лажи и клевете, према њој показују нетрпељивост, као и они који од медијâ праве оружја за продубљивање поделâ у друштву, не одбаце љубав Божју која хоће да се сви људи спасу и дођу у познање истине, јер долази час, и већ је настао, када треба да буду препознати као људи љубави и истине, а не као они који свесно стварају неслогу и сукобе.

Стога, следујући љубави Божјој, настојаћемо да по ко зна који пут укажемо на нетачност тезâ и штетност клеветâ које они, духовно заслепљени, пласирају у јавности.

Прва теза, која се одавно истиче, од времена Лењинове диктатуре пролетеријата па надаље, а посебно ових дана, начелне је природе и може се сажети отприлике овако: Црква нема никаквог права да учествује у јавном животу, па, наравно, ни у политичком животу државе и народа; о томе не сме да се оглашава, а и ако се огласи, то нико не би требало да узме у обзир, јер је то, како тврде, „мешање Цркве у политику”.

Ми, чланови земаљске Цркве (који се, истина, у свему највише уздамо у помоћ небеске Цркве), нисмо изопштени из друштва јер чинимо његову апсолутну већину. Стога нам заступници овог чисто марксистичког схватања, прерушени у присталице „западног либерализма”, не могу, барем засад, одузети грађанска права, као, наравно, ни одговорност пред законом и друштвом. Ми, православни хришћани, немамо ништа против тога да и невладине организације, макар колико чланова да имају, чак и ако нису основане у Србији него су им програми писани у неком од међународних центара моћи, имају право, пошто им већ то закон не забрањује, да се у јавности изражавају и боре за своје ставове, али са индигнацијом одбијамо њихову нескривену намеру да то право претворе у монопол, а да свако исказивање хришћанског мишљења о неком важном народном питању називају „малигним утицајем Цркве на државу и друштво” или да иступају са још тежим и ружнијим клеветама.

Притом се Црква никада не залаже за интересе било које политичке странке нити пак за своје партикуларне интересе, који би могли да угрозе било чије друге интересе, него увек и искључиво за опште добро, за заједницу у целини.

Црква је, наравно, сагласна са јавно изреченом опаском да она не одлучује о

законима, а у конкретном случају се не би ни оглашавала да је приликом доношења инкриминисаних одредби Закона о родној равноправности узет у обзир став Одбора за стандардизацију српског језика Српске академије наука и уметности, стручно мишљење Матице српске, став Националног просветног савета и исти такав став свих шест србистичких катедри са свих шест државних универзитета у Србији. Сви они су сагласни да одредбе Закона о родној равноправности представљају веома груб облик насиља над српским језиком и његовом књижевнојезичком нормом. Поготову су сви стручни људи били, а и даље су, против примене таквих одредби у школским уџбеницима и у настави уопште. Међу стручњацима из наведених институција не постоји дилема да ли је Закон противуставан. Пре свега, Устав Републике Србије не познаје категорију рода и родне равноправности него, у члану 15, говори о равноправности жена и мушкараца. Сâмо коришћење вишезначне речи род отвара низ недоумица, колико о овом противуставном Закону, толико, па још и више, о Националној стратегији за родну равноправност, са акционим планом за њено спровођење за период 2021–2023. године, класичним тоталитарним документом, који би по ригидности, нетолерантности, примитивном буквализму у литерарном смислу, могао да послужи за инспирацију неком новом Орвелу, а на нивоу политичке праксе не би га се постидели ни реализатори идеја које су се између два светска рата остваривале у појединим европским државама.

Заиста, упитајмо се сви заједно, а позивамо и посланике Народне скупштине да се упитају: како је могуће да мишљење и ставови најважнијих научних ауторитета за српски језик у Републици Србији не буде уважено? Која и чија „политичка воља” је меродавнија од њих? Зна ли се уопште чије је мишљење прихваћено када се гласало за овакав Закон, закон који врши насиље над српским језиком и над духовношћу српског народа, а као интегрални део пројеката такозване гендер-идеологије и политике врши насиље над етосом и начином живота српског православног народа. И законодавцима мора да буде јасно да онима који су смислили такве апсурдне одредбе није ни на крај памети добробит Србкињâ, њихова равноправност или признавање места у друштву. Јер, резултат ће бити потпуно супротан, уз стварање антагонизама и по овом питању.

Са жаљењем ћемо поменути директне безочне клевете на рачун нашег Патријарха да се он не залаже против насиља над женама. Његова Светост је више пута о томе говорио, најоштрије осуђујући насилнике, и истицао да хришћани, посебно свештеници, морају бити спремни да што снажније и доследније личним примером сведоче Јеванђеље Христово, да пружају помоћ

и утеху жртвама насиља и да по могућству учествују у препознавању и спречавању оваквих злодела и изопачења. Ноторна је чињеница да се наш Патријарх у свакодневном животу, лично и преко црквених установа, залаже за институционално решавање положаја жена изложених насиљу и за стриктније кажњавање злостављачâ.

Бесмислено би било коментарисати стручност оних које CNN affiliate–конгломерат назива филолозима. Они, наиме, тврде да се Црква бори против именицâ женског рода. То тврђење је толико недостојно да не може бити чак ни смешно. Биће да су такви „експерти” и скројили у Скупштини Републике Србије изгласани дискриминаторски и противнародни закон о „родној равноправности”.

Напослетку истичемо да Српска Православна Црква и њен верни народ неће и не могу одустати од захтева да се противуставни Закон о родној равноправности стави ван снаге, а да се, ако је потребно, донесе закон који би, поштујући богодана различита призвања и дарове, афирмисао и унапређивао конкретну једнакост мушкараца и жена.

spc.rs